

8. Uchybienie zasadom ustanowionym przez Trybunał w sprawie C-294/83.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Hiszpania) w dniu 24 kwietnia 2017 r. – Simón Rodríguez Otero/Televisión de Galicia S.A.

(Sprawa C-212/17)

(2017/C 231/19)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Simón Rodríguez Otero

Strona pozwana: Televisión de Galicia S.A.

Druga strona postępowania: Ministerio Fiscal

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dla celów zasady równoważności pracowników tymczasowych i zatrudnionych na czas nieokreślony rozwiązanie umowy o pracę ze względu na obiektywne okoliczności na podstawie art. 49 ust. 1 lit. c) hiszpańskiego kodeksu pracy i rozwiązanie umowy o pracę z obiektywnych powodów na podstawie art. 52 hiszpańskiego kodeksu pracy należy uznać za „porównywalne sytuacje”, a zatem odmienna odprawa w pierwszym i drugim przypadku stanowi nierówne traktowanie pracowników tymczasowych i zatrudnionych na czas nieokreślony, zakazane w dyrektywie Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) ⁽¹⁾?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy należy uznać, że cele polityki społecznej, które uzasadniają ustanowienie rodzaju umowy o zastępstwo w przypadku odejścia na emeryturę częściową, uzasadniają także zgodnie z klauzulą 4 pkt 1 ww. porozumienia ramowego odmiennie traktowanie rozwiązania stosunku pracy w celu dokonania niekorzystnej odprawy, w sytuacji, gdy pracodawca swobodnie dokonuje wyboru, by taka umowa o zastępstwo w przypadku odejścia na emeryturę częściową została zawarta na czas określony?

⁽¹⁾ Dz.U. 1999, L 175, s. 43.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 17 lutego 2017 r. w sprawach połączonych T-14/14 i T-87/14, Islamic Republic of Iran Shipping Lines i in./Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 27 kwietnia 2017 r. przez Islamic Republic of Iran Shipping Lines, Hafize Darya Shipping Lines (HDSL), Khazar Sea Shipping Lines Co., IRISL Europe GmbH, IRISL Marine Services and Engineering Co., Irano Misr Shipping Co., Safiran Payam Darya Shipping Lines, Shipping Computer Services Co., Soroush Sarzamin Asatir Ship Management, South Way Shipping Agency Co. Ltd, Valfajr 8th Shipping Line Co.

(Sprawa C-225/17 P)

(2017/C 231/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Islamic Republic of Iran Shipping Lines, Hafize Darya Shipping Lines (HDSL), Khazar Sea Shipping Lines Co., IRISL Europe GmbH, IRISL Marine Services and Engineering Co., Irano Misr Shipping Co., Safiran Payam Darya Shipping Lines, Shipping Computer Services Co., Soroush Sarzamin Asatir Ship Management, South Way Shipping Agency Co. Ltd, Valfajr 8th Shipping Line Co. (przedstawiciele: M. Taher, solicitor, M. Lester QC, barrister)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 17 lutego 2017 r. w sprawach połączonych T-14/14 i T-87/14
- rozstrzygnięcie sprawy co do istoty, w szczególności:
 - stwierdzenie nieważności „środków z października 2013 r.” (decyzja Rady 2013/497 ⁽¹⁾) zmieniająca decyzję 2010/413 ⁽²⁾ oraz rozporządzenie Rady nr 971/2013 ⁽³⁾ zmieniające rozporządzenie nr 267/2012 ⁽⁴⁾), a także „środków z listopada 2013 r.” (decyzja Rady 2013/685 ⁽⁵⁾) zmieniająca decyzję 2010/413 oraz rozporządzenie wykonawcze Rady nr 1203/2013 ⁽⁶⁾ w sprawie wykonania rozporządzenia nr 267/2012) w zakresie, w jakim te akty dotyczą wnoszących odwołanie;
 - ewentualnie, stwierdzenie, że środki z października 2013 r. nie mają zastosowania do wnoszących odwołanie ze względu na ich niezgodność z prawem; oraz
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania odwoławczego oraz postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania odnośnie do żądania stwierdzenia niezgodności z prawem wnoszący odwołanie podnoszą następujące zarzuty:

1. **Zarzut pierwszy**, zgodnie z którym Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że środki z października 2013 r. zostały przyjęte w oparciu o prawidłową podstawę prawną.
2. **Zarzut drugi**, zgodnie z którym Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że środki z października 2013 r. nie naruszały zasad res iudicata, pewności prawa, uzasadnionych oczekiwań i ne bis in idem, ani prawa do skutecznego środka prawnego.
3. **Zarzut trzeci**, zgodnie z którym Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że przyjęcie środków z października 2013 r. nie było przejawem nadużycia władzy.
4. **Zarzut czwarty**, zgodnie z którym Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że druga strona postępowania nie naruszyła prawa do obrony wnoszących odwołanie.
5. **Zarzut piąty**, zgodnie z którym Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że środki z października 2013 r. nie stanowiły nieuzasadnionej i nieproporcjonalnej ingerencji w prawa podstawowe wnoszących odwołanie.

Na poparcie odwołania odnośnie do żądania stwierdzenia nieważności wnoszący odwołanie podnoszą następujące zarzuty:

1. **Zarzut pierwszy**, zgodnie z którym Sąd popełnił błąd, stwierdzając że druga strona postępowania popełniła szereg oczywistych błędów w ocenie, uznając, że wszyscy wnoszący odwołanie spełniają kryteria – określone w środkach z listopada 2013 r. – umieszczenia ich nazw w wykazach podmiotów objętych środkami ograniczającymi.
2. **Zarzut drugi**, zgodnie z którym Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że druga strona postępowania nie naruszyła prawa do obrony wnoszących odwołanie, postanawiając – na mocy środków z listopada 2013 r. – o pozostawieniu ich nazw w wykazach podmiotów objętych środkami ograniczającymi.
3. **Zarzut trzeci**, zgodnie z którym Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że pozostawienie – na mocy środków z listopada 2013 r. – nazw wnoszących odwołanie w wykazach podmiotów objętych środkami ograniczającymi nie naruszało zasad res iudicata, pewności prawa, uzasadnionych oczekiwań i ne bis in idem, ani prawa do skutecznego środka prawnego.

4. **Zarzut czwarty**, zgodnie z którym Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że środki z listopada 2013 r. nie stanowiły nieuzasadnionej i nieproporcjonalnej ingerencji w prawa podstawowe wnoszących odwołanie.

- ⁽¹⁾ Decyzja Rady 2013/497/WPZiB z dnia 10 października 2013 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2013, L 272, s. 46).
- ⁽²⁾ Decyzja Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. 2010, L 195, s. 39; sprostowanie: Dz.U. 2010, L 197, s. 19).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 971/2013 z dnia 10 października 2013 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2013, L 272, s. 1).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. 2012, L 88, s. 1; sprostowania: Dz.U. 2012, L 332, s. 31; Dz.U. 2014, L 93, s. 85).
- ⁽⁵⁾ Decyzja Rady 2013/685/WPZiB z dnia 26 listopada 2013 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2013, L 316, s. 46).
- ⁽⁶⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1203/2013 z dnia 26 listopada 2013 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2013, L 316, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 28 kwietnia 2017 r. – Brigitte Wittmann/TUIfly GmbH.

(Sprawa C-226/17)

(2017/C 231/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Brigitte Wittmann

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku ze zgłoszeniem choroby stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾? W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy spontaniczna nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku z niezgodnym z prawem pracy i układem zbiorowym zaprzestaniem wykonywania pracy („dziki strajk”) stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004? W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy nadzwyczajna okoliczność musiała zaistnieć w przypadku samego odwołania lotu, czy też obsługujący przewoźnik lotniczy jest uprawniony, ze względów ekonomicznych dotyczących przedsiębiorstwa, do sporządzenia nowego planu lotów?
- 4) W razie udzielenia na pytania pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy w wypadku możliwości zapobieżenia znaczenie ma sama nadzwyczajna okoliczność, czy też skutki wystąpienia nadzwyczajnej okoliczności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s.1.